

Veu de l'exili català i republicà

Nº 56 - Juliol 1992

1er. de Maig de 1992

El 1er. de Maig és la jornada internacional de lluita dels treballadors. Recuperada sota els règims capitalistes, ha esdevingut la "Festa del treball". Sota els règims socialistes, com quan la nostra República, esdevingué Festa oficial.. Els treballadors manifestaven per llurs dreta.

Aquest 1er de maig, desmantellats els països de l'Est, els obrers comunistes de Moscó han manifestat amb llurs banderes soviètiques i amb els retrats de Lenin u Stalin. Els obrers de l'Alemanya de l'Oest, refusant l'empobriment degut a l'anexió de l'Est, s'han declarat en vaga generalitzada.

A l'Estat espanyol, el 1er. de maig ha vist una mobilització sindical i la preparació de noves lluites.

La vetlla del 1er. de maig, en la societat reaccionària nordamericana, esclata la violència racial. La població negra de Los Angeles es rebel·la contra un judici racista. La violència esclata també a altres ciutats, San Francisco, Atlanta, New-York, ... Les víctimes, negres, són nombroses. El president Bush, que pretén imposar al món un nou "ordre internacional" per la força, i que provoca rebel·lions nacionalistes contrarevolucionàries en els països progressistes, s'ha vist obligat a utilitzar l'exèrcit per imposar l'ordre a Los Angeles.

19 de Juliol de 1936

Era un diumenge. Barcelona, la ciutat obrera i antifeixista, havia preparat la Olimpiada Popular, que feria oposició als Jocs Olímpics hitlerian de Berlin. Però el proletariat barceloní sabia que la reacció militarista, en tot el país, preparava l'aixecament feixista contra la República i contra les institucions catalanes. Aquella matinalada, les tropes faccioses sortiren al carrer per imposar-se al poble. Cridaven, molt significadament: "Viva el Ejército unido!". En el carrer, amb els obrers barcelonins, hi havien el atletes proletaris vinguts a Barcelona per participar a l'Olimpiada. Els veiem circulant en camions dirigint-se als llocs de combat. Amb les forces lleials de la Generalitat, el poble de Barcelona, el poble català, triomfà. La revolució obrera s'implantà. La guerra d'Espanya començava.

Les mans dels quattiers populars de Seville, natament Triana, símbol de l'anarcho-socialisme et de comunisme anarquista, durant anys de graphics simbòliques.

La guerra d'Espanya començava.

Exposicions

Aquest 20 d'abril, s'ha inaugurat a Seveilla l'Exposició Universal. Els turiferaris de la "modernitat" s'hi donen de plé.

Aquest esdeveniment ens permet de recordar que, en l'any 29, sota la

anava a veure. I, qui ho hauria dití, poc després, en l'any 51, la República era proclamada a Barcelona.

Les "festivitats populars" amaguen a vegades fets històrics que, a l'ombra, es preparen.

Què amaga la història darrera aquesta "modernitat" de l'Exposició de Sevilla?

Negociacions ?

Es evident que el govern socialista de Madrid es troba en situació difícil i crítica davant la persistència d'un combat basc que té per origen la naturalesa franquista de l'Estat espanyol. I com en aquesta avinentesa el Partit Nacionalista basc, burgès i de dretes, es mostra solidari amb els socialistes de Madrid, se'n fa saber que és ell, el PNB, qui ha entaulat negociacions amb Herri Batasuna. el partit independentista basc.

Es que d'aquesta negociació sortirà una "solució política" a la crisi? Es que és possible trobar una solució democràtica que superi el post-franquisme?

Ens sentim obligats a imaginar tota democratització com una empresa republicana.

De "Euskadi-Information"

Una "llei de fugues"?

En els anys 20, anys heroics del sindicalisme català, Barcelona va conèixer la "llei de fugues". Com arma de la "patronal" catalana, el sinistre ministre Martínez Anido, va organitzar unes bandes de "pistoleros" anomenats "sindicats lliures" i la pràctica de la "llei de fugues" contra els obrers dels "sindicats únics". Els obrers revolucionaris detinguts eren matats impunement.

Ho recordem quan llegim en el "Monde" del 6 de març : "El sindicat unificat de la policia (SUP), principal organització sindical de la policia espanyola, ha donat per consigna als agents de les forces d'ordre el dimecres 4 de març d'utilitzar llur dret de "legítima defensa" contra els membres de l'organització separatista basca ETA fins que el número d'etarras (membres d'ETA) morts arribi a dos mil cent".

Continuïtat ...

Tothom sap a Catalunya, però s'ignora a França, que el president Companys, va ser "detingut" per la policia de Franco, a França, a La Baule, amb la col.laboració de la policia alemanya i de la de Vichy. ... recordem perquè el govern de Madrid, ara, ha gosat demanar al govern francès que la policia espanyola pugui actuar en territori francès contra els bascos refugiats a França. El govern francès ho ha refusat. Cal que el govern de Madrid tingui una bona en els ulls per no comprendre que les pràctiques policiaques del general Franco no poden ser exercides avui dia i a França. I es vol ser "europeu"!

Però llegim que el "principi d'una intervenció puntual de policies espanyols a França no és descartat per les autoritats franceses".

Es que la "detenció" de Lluís Companys i d'altres republicans espanyols i catalans a França no és un exemple d'"intervenció puntual"?

Les autoritats espanyoles voldrien fer com fan els israelites que ocupen militarment un territori libanès, ocupar amb la policia (guardia civil) un territori francès d'Euskadi. Volen que el "problema basc" sigui un problema europeu, però per ser ajudats en la "repressió", no per cercar una solució política.

Per la seva part, el govern nacionalista basc de Vitoria voldria participar en la constitució de "brigades mixtes" amb els francesos. Aquests diuen que "no és constitucional (espanyol)". El govern basc vol aprofitar l'ocasió per guanyar "troços d'autonomia", encara que sigui contra els seus ciutadans.

ESBURNES

Una altra 'frase historica"

Franco hauria dit: "El meu veritable monument no és la creu del "Valle de los muertos", sinó la classe mitjana espanyola".

La frase, sens dubte fabricada, representa potser bé una situació social heretada del franquisme. Si les classes mitjanes i intel·lectuals dels anys 30, dominant un fons de classe obrera ens portaren la República, es pot dir que la classe mitjana espanyola actual se situa políticament al marge de tot republicanisme.

Actualment un PSOE desvinculat de l'exili governa i es manté gràcies als "deu milions de vots" de les classes obrera i camperola. Com a Catalunya, on governa una burgesia també desvinculada de la República, la classe obrera dona suport a aquesta classe mitjana i es veu desposseïda del poder que prengué amb la revolució del Juliol 1936.

En aquest context polític un nou republicanisme portarà en ell l'heretatge de la nostra guerra revolucionària.

Història - ficció

Pobre "Reino de España"! Cinc segles després de l'expulsió dels jueus d'Espanya pels reis Catòlics, Juan Carlos, legítim successor de Franco, cerca una "legitimitat històrica", prenent esmenar l'acte històric comés pels reis Catòlics.

Recordarem que l'expulsió d'una Col·lectivitat martiritzada per la Inquisició va empobrir el reialme i va contribuir al seu enfonsament en les tenebres del fanatisme religiós.

Però podem afirmar que la "Cruzada de Franco és un heretatge d'aquella acció de la Inquisició. Perquè l'heretatge de la "Cruzada" no és explícitament refusat?

Juifs sur un bûcher en Espagne

Eleccions catalanes

El 15 de març han tingut lloc, a Catalunya, eleccions per elegir els diputats al Parlament.

El partit català de Jordi Pujol ha obtingut la majoria absoluta. En retret, segueixen els socialistes catalans. Minoritari, el partit republicà-independentista d'ERC.. Els franquistes, un resultat infim.

Però, hi ha un 45 per cent d'abstencions. Si aquests abstencionistes són els obrers castellans "que viuen i treballen a Catalunya", què en pensarem, d'aquestes eleccions? Pensarem que aquests ciutadans que en les eleccions municipals voten "socialista" i que en aquestes eleccions

catalanes no voten, refusen integrar-se en la comunitat catalana. Ells deuen dir-se que "són espanyols" i que aquesta elecció és una "qüestió de catalans".

D'ençà de l'"establiment de la democràcia" no s'avança, la no integració a Catalunya dels obrers castellans, mostra el límit d'aquesta democràcia. La situació establerta pel franquisme no és superada.

Ho repetirem, només un combat republicà permetrà la integració a Catalunya de tots els que "hi viuen i hi treballen".

"La guerra inacabada"...

... o sigui la nostra guerra d'Espanya, continua avui dia a Moscú per l'acció de la contrarevolució eltsiniana, que persegueix amb odi els fills dels refugiats republicans espanyols que s'exilaren a la URSS.

Els govern de la monarquia espanyola i el govern nacionalista basc els refusen l'estatut d'"espanyol" o de "basc".

L'ur Centre espanyol de Moscú serà venut a la privatització immobiliària. Els fills dels refugiats senten que desapareixeran...

Contrarevolució franquista, contrarevolució nacionalista basca, contrarevolució europea, contrarevolució eltsiniana, són les manifestacions múltiples d'una mateixa forma d'odi a la revolució espanyola que va fer la guerra als feixisme mundial.

Una video-ficció

En el diari "Libération" del 20 de març, hi llegim, a propòsit del "Cor català", una frase significativa, treta d'una video-

ficció del partit ERC : "... el president de la República de Catalunya reb, en el seu palau de Barcelona alguns personatges d'aquest món, entre ells l'ambaixador de l'Escòcia alliberada..."

Hem tingut una sorpresa. Ara comprenem bé com es pot políticament lligar el republicanisme català amb l'independentisme.

Alliberar-nos, els catalans, deixant els "pobres espanyols" enfonsats en la monarquia post-franquista.. Reivindicar ma República, només per a Catalunya? És possible acceptar-ho. Però no va ser aquest el programa de Macià i Companys, que es declararen "federal" i es lligaren, tot i éssent-ne independents, al moviment republicà peninsular.

La "fugida" espanyola...

... cap a l'Europa. La societat espanyola, les seves classes mitjanes que la governen, no volent superar el begre heretatge sur zddumeixen, creuen sortir-se'n amb la incorporació a una Europa acollidora, Ells es veuen obligats a acceptar les normes econòmiques d'un super-capitalisme financer. Felipe Gonzalez, seguint la llei d'un FMI escanya-pobres, vol imposar a la classe obrera una "política de rigor".

La classe obrera no ho accepta. Les dues centrals sindical, UGT i CCOO, declaren pel 28 de maig la vaga general.

El papa Wojtyla ....

aquest mes de maig, ha emprès una nova canonització espanyola, la del fundador de l'Opus Dei, en Escrivà de Balaguer. Aquesta canonització és molt criticada. Com sabem; l'Opus participà en el govern franquista. Podriem dir que el papa polonès aprofitant l'actual impulsió contrarevolucionària de que peteix el món, vulgui arribar a una "rehabilitació" de la "Cruzada" de Franco.

L'Espanya "modernista"

Una noieta de dotze anys, de San Adrian (Navarra), per un concurs escolar, ha escrit aquesta poesia :

«El rey de España»

«Poderoso, grande / fuerte y lleno de esplendor / el Rey lleva su cargo / con valentia y honor. / Capitan de ejercicios / amante del mar / buen padre, noble esposo / nacido para reinar. / Creador de un reino / de justicia y libertad / por eso le debemos respeto / y lealtad. / Y si al grito de "Viva el Rey!" / un hombre no responde / ese hombre no es español / o ese español no es hombre. / Todo por la patria / el Rey, la paz, el amor / Ese es el grito de guerra / de un español con honor».

De "Euskadi Information" - febrer 1992

"Els pobles de l'Estat francès"

Es una noció nova que apareix a la vetlla de les eleccions regionals a França, la de "pobles de l'Estat francès". Hi veiem un paral·lel amb els "pobles d'Espanya".

No es tracta de "nacionalismes", sinó, ens sembla de "regionalisme", de pobles que aspiren a mostrar-se, a no ser ignorats en un centralisme jacobí.

Com "pobles" es tracta d'Alsàcia, Savoia, Bretanya, Còrsega, País basc, Catalunya i Occitània. Es denuncia la dictadura del "centralisme" exercida per París i Brussel·les i "es llençarà un crit d'alarma a la mort programada de les nostres cultures, les nostres llengües i els nostres països". Es vol anar a una "Europa de les regions".

Se'ns diu que es tracta d'un nou "federalisme" progressista, diferent del "nacionalisme dominador i xenofobe". Es tracta d'un "nacionalisme de resistència i alliberació".

Ens assabentem de la presència, entre les llistes, a França, de la d'Esquerra Republicana de Catalunya, que vol la unió de la Catalunya peninsular, en la independència, i de "unitat catalana" que vol un estatut i que Perpinyà sigui la capital del nou poble.

"Cal preservar i defensar la monarquia..."
ha declarat Felipe González el 27 de febrer.

Per què aquesta frase? Per què Felipe González es veu obligat a imitar el general Prim, quan aquest esdevingué el ferm suport del nou rei Amadeu de Savoia?

Quina amenaça pesa sobre la monarquia espanyola?
Es el seu origen, inacceptable? Es el seu anacronisme?
Es el fet de ser Juan Carlos, com s'ha dit, "un rei pels republicans"?

Ben mirat, hi ha un perill, un greu perill contra la estabilitat del règim espanyol. És la persistència i l'agreujament dels "problemes" basc i català. La situació d'"unidad nacional" (espanyola) que deixà Franco no pot continuar. El govern socialista no troba altre remei contra el combat basc que la repressió... /

Aquesta tan cobejada prosperitat del bé comunal
jamai podrà ésser degudament atesa de cap poble,
qu'ell mateix no disfruti de la tranquil·litat de l'or-
dre públic, com conseqüència necessària de la sa-
biduria i de l'equilibri d'un bon govern. I vet aci
on rau la preocupació màxima de la nova Catalunya:
de l'encort que tot el poble català tingui en aquest
primer moment de reconstrucció nacional catalana,
en triar els homes als quals confii el govern i l'ad-
ministració de la cosa pública, depèn la pau i el be-
nestar de la Pàtria.

Deu m'en guard d'atiar odis ni burxar rancúnies :
crec, però, i és el sentiment general, que la tranquili-
tat pública exigeix que els homes que per inèpcia,
per feblesa (gosaré dir-ho) per traïdoria dugueren
la Pàtria Catalana a la seva ruïna i vergonya ; han
d'ésser exclosos absolutament de qualsevulla càrrec
de govern o d'administració pública : més ben dit,
ells mateixos, si no son mancats de bons senti-
ments naturals, ni s'hi presentaran.

Primer de tot caldrà que un plebiscit general i
lliure de tota la Catalunya determini quina mena
de forma política prefereix, si vol ésser un estat in-
dependent, absolut o federal, o una regió autònoma
dintre de l'Estat espanyol, o una província gover-
nada de Madrid. Per a tal plebiscit hauria d'ésser
vedada tota propaganda oral en aplecs i reunions.
Unicament hom imprimiria un folletó destinat al
poble, que resumís amb tota veritat i justesa els fo-
naments racionals en prò i en contra de cada una
de les tres posicions, i per les parels hom lixaria uns
cartells, que en sintetitzessin el contingut en breus
paraules.

Segonament, d'acord amb la voluntat de Cata-
lunya caldria convocar les eleccions municipals i les
subsegüents conforme amb l'hipòtesis escollida o de

la seva independència absoluta o federal o de la seva
autonomia regional, o de la seva forma provinciana.

Tot el que acabo de dir, n'hi haurà que creuar
que polser representa més aviat un bell somni que
no pas una vera realitat, un ideal possible, però
poc probable. És cert : ara que, si per les deficien-
cies humanes, que en lloc ni en res del món no po-
den mancar, hem de estar-nos de dir i de planejar i
de fer tal com l'il·lusió i la bona voluntat ens dicten ;
mai no arribarem en lloc ; sempre trobarem un lleó
atravessat pel camí i barrant el pas. Així és que les
deficiències tanpoc no han d'ésser moltes per aban-
donar-nos a la rutina de les institucions i a les mi-
sèries de la vida. Elles en tot cas més bé seran un
esperó més viu que ens activi la cura de reduir les
deficiències individuals i col·lectives : un atenc i sin-
cer exàmen d'elles sera un espill que ens mostri les
errades comeses, i ens assenyali els bons camins de
la salut pública i de la felicitat privada : així mateix
la consideració d'elles ens ha de revelar quines vir-
tuts personals i domèstiques, professionals i ciuta-
danes ens calen per a que la nostra vida privada i
les nostres relacions familiars i polítiques siguin
adients a l'houradesa personal envers els nostres

superiors, iguals o inferiors, respecte de nosaltres
mateixos, de la pròpia llar, de la comunitat ciutadana
i universal. (Continuarà)

Presentat per : Joaquim Vinyes - Décines, França.